

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΘΕΑΤΡΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Αθήναι 17 Απριλίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΜΑΣ ΦΕΥΓΕΙ

λοιπόν προσεχώς και ο κ. Τρουφφιδέ, αφού έκαμε μιὰ τρέιπα στὸ νερό, ἀλλὰ μιὰ τρέιπαν στὸ ταμειὸν τοῦ Ὁδείου καὶ δύο παραστάσεις Γαλλικὰς στὴ σάλα τοῦ «Παρνασσού». Ἐλθισμονήσαμε! Ἐκαμε κ' ἓνα ποίημα στὴν σημαίαν μας, τὸ ὁποῖον μετέφρασε ὁ κ. Βλάχος καὶ τὸ ὁποῖον δὲν παρεδόθη εἰς τὴν κοινὴν χρῆσιν, διανεμηθὲν ὡς εἰσημὸν ἐπιμελείας στοὺς μαθητὰς καὶ στὰς μαθητρίδας τῆς «Μεγαλοφώνου ἀναγνώσεως» καὶ τῆς Πινωπαγγελλίας.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκαμε ὁ κ. Τρουφφιδέ. Καὶ μόνον δραματικὴν Σχολὴν, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ προστεκαίθη, δὲν ἔκαμε.

Γι' αὐτὸ βεβαίως ἄλλοι εὐθύνονται κι' ὄχι ὁ εὐγενὴς καὶ φιλέλληνας ἐταῖρος τῆς Γαλλικῆς Κομωδίας. Εὐθύνονται ἐκεῖνοι ποὺ δὲν θέλουν νὰ κάμουν οὔτε θέατρον τῆς προκοπῆς, οὔτε δραματικὴν Σχολὴν, ἀλλὰ ρίχνουν στὰς οὐκίαν στὰ μύτια τοῦ κόσμου καὶ σπρώχνουν τὴς ἡμέρας γιὰ νὰ φαίνωνται πῶς κἄτι κάνουν, ἐνῶ δὲν κάνουν ἀπολύτως τίποτε.

Εἴχαμε ἔδω, στὴ μύτη μας, ἔτοιμο τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἠμποροῦσε καὶ δραματικὴν Σχολὴν νὰ ἱδρῇ καὶ τὸ Βασ. Θεάτρον νὰ νυφῶσιν εἰς περιωπὴν Ἑθν. Θεάτρον. Εἴχαμε τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἀναδείξαντα παν-

σόφους τοὺς ἀλγεῖς τῆς Τέχνης, μὲ τὴν θέλησιν, μὲ τὴν ἰδιοφυΐαν καὶ μὲ τὴν μόρφωσίν του. Εἴχαμε τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν ἠρκέσθη μόνον νὰ μᾶς παραφουσκώσῃ μὲ θεωρίαι, ἀλλὰ ἔδωκε καὶ πρακτικὰς ἐξετάσεις μπροστὰ στὰ θολωμένα ἀπὸ τὴν ρουτίνα μύτια μας. Εἴχαμε τὸν ἱδρυτὴν τῆς «Ν. Σκηνῆς» ὁ ὁποῖος ἠμποροῦσε ἀξιόλογα νὰ εἶνε καὶ ἱδρυτὴς τῆς Δραμ. Σχολῆς τοῦ Ὁδείου καὶ Διευθυντὴς τοῦ Βασ. Θεάτρον. Κι' ὅμως τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν δὲν τὸν ἐχρησιμοποίησαν ἐκεῖ ποῦ ἔπρεπε νὰ τὸν χρησιμοποιήσουν, ἀλλὰ ἔσπευσαν καὶ νὰ τὸν καθαιρέσουν ἀκόμη οἱ Σαῦλωκ τοῦ θεάτρον τῆς «Ὀμονοίας», τὸ ὁποῖον δι' αὐτοῦ ἀνεβίωσε, μόλις ἔμαθαν τὴν ἀποτυχίαν του, ὑπὸ ἔποψιν εἰσπράξεων, εἰς μιὰ διὰ πόλεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Τὸ λέγομεν καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνομεν. Ἄν εἴχαμε σκοπὸ νὰ ἐργασθοῦμε σοβαρὰ γιὰ τὸ θέατρον, ὁ κ. Χρηστομάνος δὲν θὰ ἐπλανᾶτο σήμερον στὴν γῆν τῶν Φαραῶ καὶ ὁ κ. Τρουφφιδέ δὲν θὰ ἔβηνε τὴν Παρίσι γιὰ νάρθη ἔδω νὰ καλλιεργήσῃ τὰ τάλαντα τῶν Ἀθηναϊκῶν σαλονιδῶν καὶ νὰ ἱμνήσῃ τὴν σημαίαν καὶ τὴν κουταμάρα μας.

ΩΣ ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΟ

τερτίπι ἐχαρκτηρίσθησαν ὑπὸ μερικῶν αἱ ἐργασίαι ποὺ γίνονται πρὸς ἐπέκτασιν καὶ ἐξωραϊσμὸν τῆς Ν. Ἀγορᾶς.

Τὸ ἀκούσαμε καὶ τὸ ἐδιαβάσαμε μαλιστα καὶ κάπου, ἔτσι μὲ τρόπο γραμμένο, ὅτι ὁ κ. Δήμαρχος δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ νὰ ζυγώσουν αἱ ἐκλογαὶ γιὰ νὰρχίσῃ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν μεγάλων ἐξωραϊστικῶν σχεδίων του.

Τί νὰ σᾶς ποῦμε! Στὸ ζήτημα αὐτὸ διαφωνοῦμεν καθολικηλῆραν πρὸς τοὺς ἀξιότιμους προλαλήσαντας. Δεγόμεθα τὴν ἐπισκευὴν τῆς Ἀγορᾶς, ὡς προεκλογικὸν τερτίπι, ἀλλὰ καὶ δὲν διστάζομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι θὰ ἐπὶ γαίαν καλλίτερα καὶ τὰ Δημόσια καὶ τὰ Δημοτικά μας πράγματα ἂν ὅλ' οἱ ἄρχοντές μας ἐσυνείθιζαν τὴς παραμονῆς τῶν ἐκλογῶν μὲ τέτοια τερτίπια νὰ μᾶς ὑποκλέπτουν τὴν ψῆφόν μας.

Φαντασθῆτε, νὰ καιηγοροῦσε κανεὶς τὸν κ.

Δηλιγιάννην λ. χ. διότι πρὸ τῶν ἐκλογῶν θὰ πεφάσιζε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ μονοπωλίον τῶν διδασκικῶν βιβλίων ἢ κανένα ἄλλο ἀπὸ τὰ μεγάλα του σχέδια.

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ

ἀπὸ τὰς ὠραιοτέρας τῶν Ἀθηνῶν, μᾶς εἶπαν, περριδεύοντα ἀνὰ τὰ διάδρομα Ἑλληνικὰ κέντρα πρὸς διάδοσιν ἐνὸς εἰκονογραφημένου Ἀθηναϊκοῦ περιοδικοῦ, ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς διευθυντρίας αὐτοῦ, ὠρίλιντε εἰς κάποιαν λέσχην Αἰγυπτιακῆς δημοσίας περὶ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου, τὸν ἑποῖον κ' ἔκαυτηρίασε δριμύτατα, ὡς προξενήσαντα πολλὰ κακὰ ἕως τὴν πατρίδα. Τὸ σχετικὸν καυτήριον, μάλιστα λέγουν, τῆς ἐστῆς ἐτοιμον ἂν' ἔδω, ὥστε ἡ ὠραία κατήγορος τοῦ τύπου μας τίποτε ἄλλο δὲν ἔκαμε παρὰ νὰ μολύνῃ τὰ ἄθρα της χεῖλιν καὶ τὸν σεμνόν της λάρυγγα μὲ τὸ νυθευμένον αὐτὸ κατασκευάσμα.

Ἀναγράφομεν ἀπλῶς τὴν εἰδησιν, ἂν καὶ ἠμποροῦσαμε καὶ νὰ τὴν σχολιάσωμεν εὐρύτατα, διότι ὁ Ἀθηναϊκὸς τύπος ὅσον καὶ ἂν δὲν εἶνε ἄφρονος εἰς μερικὰ πράγματα, δὲν ἔφθασε ὅμως καὶ σὲ τέτοια χάλια ὥστε νὰ τὸν κατηγοροῦν αἱ περιδεύονσαι πρὸς ἐγγαγρὴν συνδρομητῶν ὠραῖαι κυρίαι, αἱ ὁποῖαι δὲν κατάρθωσαν, ἕως τὴν τοῦλάχιστον, νὰ μᾶς πείσουν ὅτι μὲ μίαν τουρνέ τους, ὅσον καλλιτεχνικὴ καὶ θριαμβευτικὴ ὑπὸ ἔποψιν ἰδίως ἐγγαγρῆς συνδρομητῶν, κ' ἂν εἶνε αὐτὴ, θὰ ἐξαγνίσουν τὸν καθημερινὸν τύπον καὶ θὰ σώσουν τὴν Ἑλλάδα.

Η ΙΔΕΑ ΜΑΣ

εἶνε ὅτι πρέπει νὰ πύσῃ ἡ ἀκαίρη καὶ ὀλίγον ἐπιζήμιος συζήτησις ἡ ὁποία ἔρχεται ἀπὸ εἰδικούς διήθεν καὶ μὴ, τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων περὶ τοῦ Μονοπωλίου τῆς σταφίδος καὶ νάφεθ' ἡ Κυβέρνησις νὰ σκεφθῇ μόνη της καὶ νὰ τελειώσῃ μετ' αὐτὴν ἡσυχίαν της τὴν δουλειάν.

Τὸ νὰ θέλωμε σὲ κάθε περίστασι νὰ λέμε τὴν γνώμη μας, εἰν' ἐλάττωμά μας. Ἀλλὰ μποροῦμε σ' αὐτὴν τὴν περίστασι νὰ φανοῦμε ὀλιγώτερον ἐλαττωματικοί, ἅμα λάβομεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ἡ Κυβέρνησις εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ περισσότερα ἀπὸ ὅλους μας. Ἀπαιτεῖται δὲ περίσσεια κακῶς πίστεως γιὰ νὰ τὸ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι θὰ θελήσῃ ποτὲ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις νὰ καταστρέψῃ τὴν κυριωτέραν πηγὴν τοῦ Ἑθνικοῦ μας πλούτου, μὴ φρον-

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΩΝ

8

ΓΑΒΡΙΗΛ Δ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΑΡΙΝΗΣ ΠΡΩΤΑΣ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΑΜΠΕΛΣΤ

Γιὰ ἓνα στεφανάνκι
Ποῦ εἶδε μιὰ φορὰ
Στὸ κῆπε λουλουδιῶν
Στενάζει μιὰ καρδίαν.

Θὰ πλεῖον ἓνα στεφανάνκι γιὰ τὴν Βεατρίκη. Βλέπεται; Τὸ καλὸν ἔχει τὰ φύλλα καὶ τὴν ἄνθη ἑνὴν κλεισμένα ἰσχύμην... καὶ ἀνοίξουν ἐπὶ πᾶσι τοῖς μέτωπο τῆς Βεατρίκης... Ποῖος μοῦ δίνει ἓνα νῆμα; ἓνα χρυσὸ νῆμα; Σιμωνέττα!

Ὁ ΠΑΤΡΟΣ. Καὶ ἡ Σιμωνέττα ἔρχεται ἀπὸ τὸ περιβόλι. Ἐγὼ πηγαίνω... Κάποιος περιμένει... Ἴσως κάποιος καλὸς εἶν' ἐπὶ πᾶσι τοῖς... Πλέξτε τὸ στεφανάνκι!

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ (χαμογελᾷ καὶ χαίρει μὲ μιὰ ξαφνικὴ εὐθυμία). Καλὴμέρα γιὰ τὸν μου!

(Ἀκολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα τὸν γέροντα ποὺ ἀπομακρύνεται πρὸς τὴν δεξιὰ θύραν).

Γιὰ ἓνα της λογίαν
Ποῦ θὰ μοῦ πῇ κρυφὰ
Τοῦ πόνου τὸ φαρμάκι
Θὰ φύγῃ ἀπ' ἀπ' τὴν καρδίαν
Γιὰ ἓνα στεφανάνκι!

(Ἐπικαλεσάμενος τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ πηγαίνει εἰς προὔπαντησι τῆς Σιμωνέττας μέσα στοὺς φράκτας τῶν κυπαρίστων σιγὰ σιγὰ. Γνέφει τὴν φύλλα καὶ ἀνοίξῃ τὸ κιγκλίδωμα. Μπαίνει μαζὺ της στὸ δάσος· χάνεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Φύσκει ἀπὸ τὴ δεξιὰ θύραν ἡ ἀδελφὴ Βεατρίκη, μὲ ἓνα φρόνιμο βήμα, σὺν ἐνὸς κατακλῆπου. Κυττάζει πρὸς τὸ κιγκλίδωμα ἀπὸ ὅπου ἡ Τρελλὴ γίνεται ἔκφαντη. Γνέφει στὸν ἐπισκέπτη ποὺ ἔμεινε στὸ κατώφλι μὲ ἀμυβολία. Ὁ Βιργίνιος τὴν πλησιάζει, ταλαντεύμενος. Ἡ παρουσίαι του ὅλη ἐκφράζει μιὰ φοβικὴ ἀδημονία. Καὶ οἱ δύο ὁ ἓνας δίπλα τῆς ἄλλης, μένουν γιὰ λίγο βουβοί, μὲ τὰ μῆλια καρφωμένα στὴν εἴσοδον τοῦ δάσους).

(Ἡ φωνὴ τοῦ Παμφίλου ποὺ τραγουδεῖ, ὑπὸ τὸ βάθος τοῦ κήπου).

Περίμενε λιγάκι
Καυμμένη μου καρδίαν
Καὶ θὰ σ' εὐρῇ ἡ χαρὰ
Θὰ φύγῃ τὸ φαρμάκι.

Περίμενε λιγάκι!

ΒΕΑΤΡΙΚΗ (μὲ κομμένη καὶ τρεμουσὰ φωνή). Ἐμπῆκε στὸ δάσος... Ἐκρατοῦτε ἓνα καλὸ στὴ χεῖρι... Ἴσως ἰδῇ τὸ ἄλογόν σας... Ἴσως γυρίσῃ πίσω... Ἀκούετε; Χλωμντρίζει τὸ ἄλογο. Ἀκούσατε;

(Ἀναπηδᾷ. Πιπῆς. Ὁ Βιργίνιος μένει στὸ πλεῖρον της, ἀκίνητος στὴν ἀναμονή).

ΒΕΑΤΡΙΚΗ. Ἴσως γυρίσῃ πίσω... Ἄν ξαναγυρίσῃ, ἂν ἔλθῃ, θέλετε νὰ μέινετε ἐδῶ; Ἡ κρίνετε καλλίτερον νὰ παρτήσεται αὐτὸ τὸ σχέδιο, πολλὰ ἀβέβαιον καὶ ὀλιγόρο;

ΒΙΡΓΙΝΙΟΣ (στὴν ἴδιαν στάσι, πνιγμένος ἀπὸ τὴν ἀδημονίαν). Νὰ τὴν ἰδῶ.

(Πιπῆς. Ἡ Βεατρίκη βηματίζει γιὰ λίγο στὸν κήπον, μέσα στοὺς φράκτας τῶν κυπαρίστων!)

ΒΕΑΤΡΙΚΗ. Δὲν ξαναγυρίζει. Κάποτε μένει γιὰ μικρότατες ὧρες μέσα στὸ δάσος... Ἦχει εὐρῃ ἓνα ἀγαπημένο της μέρος ὅπου μένει... Μοῦ ἐξήγητο ἓνα πράγμα φόρεμα. Μοῦ εἶπε: «Κάνε μου ἓνα πράγμα φόρεμα ποὺ νά'χῃ ἓνα μαλακώτατο χρῶμα, γιὰ νὰ μὴ μὲ φοβούται τὰ πρωτόπλαστα φυλλοκίχια ὅταν πηγαίνω στὸ δάσος».

(Ἀκολουθεῖ)